

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

‘Ο ‘Αγιος Φραγκίσκος και η ωραία κυρία. «Του καθημένου επί θρόνου δόξης.» ‘Ο Μέγας Ναπολέων, έχθρος του καπνίσματος. Το σπίτι του Σωκράτους. κλπ. κλπ.

‘Αγιος φραγκίσκος της Σάλης κατηχούσε συχνά στα ζητήματα της πίστεως και της ευλαβείας μια κυρία της γαλλικής Αύλης, η οποία ήταν εξαιρετικά ωραία.

— Είνε ωραία, δέν είν’ έτσι; ρώτησε κάποια μέρα τον ‘Αγιο ένας αυλικός, βλέποντας την έν λόγω κυρία να θγαίνει από τὸ διαμέρισμά του.

— Δέν ξέρω, ἀπάντησε ὁ ‘Αγ. Φραγκίσκος.

— Δέν τὴν εἶδατε, λοιπόν;

— Ναί, τὴν εἶδα, μὰ δέν τὴν κύτταξα...

‘Ο διάδοχος του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου 15ου, όταν ήταν ακόμη παιδάκι, ὠδηγήθηκε μιά μέρα κοντά στον πατέρα του για να παρακολουθήσει μιά ἀκρόαση. Ζήτησε ὅμως να καθίσει στο θρόνο κι’ αὐτός, πράγμα που ήταν ἀντίθετο πρὸς τὴν ἐθιμοτυπία. ‘Ο Λουδοβίκος τὸν ἐπέπληξε γι’ αὐτὸ καὶ διέταξε νὰ τοῦ φέρουν μιά ἀπλή πολυθρόνα.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ στραταρχίνα ντέ λά Μοτ, ἡ παιδαγωγὸς τοῦ διαδόχου, τὸν ἔβαλε νὰ πῆ τὴν προσευχή του. ‘Οταν λοιπὸν ἔφτασε στὸ σημεῖο τῆς προσευχῆς πὺ λέει: «...Τὸ νὺ ἰὸ ν πατρὸς, τὸν κ α θ ἡ μ ενον ἐπὶ θρόνου δόξης ἐκ δεξιῶν τοῦ πατρὸς», ὁ μικρὸς πρίγκηψ φώναξε:

— Εἶδατε λοιπὸν ὅτι εἶχα δίκη που ζητοῦσα θρόνο! ...

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ 18ου αἰῶνος, τὰ εἰσιτήρια τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας εἶχαν χαραγμένα ἐπάνω τὰ ἀκόλουθα γράμματα: Ο. Τ. Α. Α. Τ. Ε. Π. Β. πὺ εἶνε τὰ ἀρχικὰ ἑνὸς στίχου τοῦ ‘Ορατίου, ὁ ὁποῖος μεταφραζόμενος ἔχει περίπου ὡς ἐξῆς: «Τὸ τέλειο εἶνε ὁ συνδυασμὸς τοῦ τερπνοῦ μετὰ τοῦ ὠφελίμου».

Κατὰ τὸ βράδυ λοιπὸν τῆς πρεμιέρας τοῦ «‘Ορέστη», μιᾶς τραγωδίας τοῦ Βολταίρου, κάποιος θεατῆς πὺ δέν χώνευε φαίνεται τὸ μεγάλο συγγραφέα φώναξε:

— Τώρα καταλαβαίνω τί σημαίνουν τὰ ἀρχικὰ Ο. Τ. Α. Α. Τ. Ε. Π. Β.... ‘Ιδού: ‘Ορέστης Τραγωδία Αὐτοῦ Τοῦ ‘Ελευσίου Παληανθρώπου Βολταίρου!...

‘Ο Μέγας Ναπολέων δέν ἐκάπνιζε ποτέ. Μὰ μιά μέρα πὺ ὁ πρεσβευτῆς τῆς Περσίας τοῦ ἔκανε δῶρο ἕκ μέρους τοῦ Σάχου μιά ὑπέροχη πίπα, ἀποφάσισε νὰ καπνίσῃ κι’ αὐτὸς μιά φορά. ‘Αφοῦ λοιπὸν ὁ θαλαμηπόλος του τοῦ ἀναψε τὴν πίπα, τὴν ἔφερε στὸ στόμα του.

Μὲ τὴν πρώτη, ὅμως, τρασηξιά, ὁ καπνὸς τὸν ἐπνίξε, τοῦ ἔφερε θῆχα, τὸν ἀνακάτεψε καὶ πέταξε τὴν πίπα κατὰ γῆς, φωνάζοντας:

— Πάρτε το αὐτὸ ἀπὸ δῶ! Πάρτε το! Τί φρίκη!... Σίγουρα οἱ καπνισταὶ εἶνε γουρούνια γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ὑποφέρουν αὐτὸ τὸ πράγμα πὺ λίγο ἔλειψε νὰ μὲ κάνῃ νὰ πεθάνω!...

‘Ο Σωκράτης εἶχε χτίσει κάποτε ἕνα σπίτι. ‘Οταν λοιπὸν οἱ μαθηταὶ τοῦ μεγάλου φιλοσόφου πῆγαν νὰ τὸ δοῦν, ἀρχισαν νὰ τὸ κατηγοροῦν καὶ νὰ λένε πὺς ἦταν μικρὸ καὶ στενὸ.

— Δέν πειράζει! τοὺς ἀπάντησε ὁ Σωκράτης. ‘Ας δώσουν μόνο οἱ θεοὶ νὰ γεμίσῃ ἀπὸ ἀληθινὸς φίλους!

‘Ο ‘Αγιος Φραγκίσκος καὶ ὁ αὐλικός

‘Ο Δουμᾶς πατὴρ εἶχε θαυμάσιο γράψιμο, πράγμα πὺ προξενούσε μεγάλη... λύπη στὴν μητέρα του:

— Παιδί μου, τοῦ ἔλεγε, ὅλοι οἱ ἀνόητοι φημίζονται γιὰ τὸ ὠραῖο γράψιμό τους. Κύτταξε ὁ Βοναπάρτης τί ἄσχημα πὺ γράφει;

‘Ο καθηγητῆς τοῦ Δουμᾶ πὺ ἦτο παρὼν ὅταν ἡ μητέρα τοῦ μέλλοντος μυθιστοριογράφου ἔκανε αὐτὴν τὴν παρατήρησι, ἐπενέθη:

— Τί σημαίνει αὐτὸ, κυρία μου; ‘Ο Βοναπάρτης εἶνε σήμερα ἐξόριστος σ’ ἕνα ξερονήσι.

‘Η κυρία Δουμᾶ πειράχτηκε.

— Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι ὁ Βοναπάρτης ἀπέτυχε διότι ἦταν κακογράφος;

— ‘Ασφαλῶς, κυρία μου.

— Καὶ πὺς φθάνετε σ’ αὐτὸ τὸ συμπέρασμα; εἶπεν ειρωνικὰ ἡ κ. Δουμᾶ.

— Θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ἀμέσως, εἶνε ἀπλούστατα.

— Λέγετε, κ. καθηγητά.

— ‘Ο Βοναπάρτης ἀπέτυχε διότι κανεὶς δέν κατάρθωνε νὰ διαβάσῃ τίς διαταγές πὺ ἔδινε. Τόσο ἦταν κακογραμμένες. ‘Απὸ αὐτὸ προέκυψαν ἕνα σωρὸ λάθη καὶ κακοτυχίαι.

— Νομίζετε;

— Εἶμαι βέβαιος... ‘Ενῶ ὁ υἱὸς σας ὅταν γίνῃ αὐτοκράτωρ, θὰ γράφῃ καθαρά καὶ ἡ διαταγές του θὰ ἐκτελοῦνται ὅπως πρέπει. Καὶ ἔτσι δέν ὑπάρχει κανεὶς φόβος νὰ ἐξορισθῇ στὴν ‘Αγία ‘Ελένη.

‘Ο διάσημος δικηγόρος Μορὸ - Τζαφφερὶ, ὑπερήσπιζε κάποτε ἕναν νεαρὸ ἀλήτη, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐνοχὴ ἦταν ἀποδεδειγμένη. ‘Ολοι περίμεναν τὸλάχιστον πὺς θὰ κατεδικάζετο ὁ ἀλήτης σὲ δυὸ ἔτων φυλάκιση. ‘Ο Μορὸ-Τζαφφερὶ ἔν τούτοις, κατόπιν μιᾶς θαυμασίας ἀγορεύσεως, κατάρθωσε νὰ κάνῃ τοὺς δικαστὰς νὰ ἐκδώσουν ἀθωωτικὴ ἀπόφαση.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς δίκης, κάποιος συνάδελφός του, φημίζόμενος γιὰ τὴν ζηλοφθονία του, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε πικρόχολα:

— Κατόπιν τῆς σημερινῆς ἐπιτυχίας σας, ἀγαπητέ μου συνάδελφε, ἡ συνείδησίς σας δέν θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἀπαγορεύσῃ ν’ ἀναλάβετε μιά ὑπόθεσι, ὅσο θρώμικη κι’ ἂν εἶνε.

— ‘Εν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀπάντησε μ’ ἐτοιμότητα ὁ Μορὸ - Τζαφφερὶ, ἔάν ποτέ μὲ χρειασθῆτε, νὰ εἰσθε βέβαιος πὺς δέν θὰ σᾶς ἀρνηθῶ τὴν συναδελφικὴ μου βοήθεια!...

Κάποτε ὁ Βασιλεὺς τῆς ‘Ιταλίας Βικτωρ ‘Εμμανουήλ ὁ Α’ ἔγῃκε μόνος του κυνήγι. Στὸ δάσος τὸν ἐπίασαν λησταὶ καὶ τοῦ ζήτησαν φυσικὰ τὸ πορτοφόλι του.

— Εἶμαι ὁ Βασιλεὺς σας, ἀθλιοι, εἶπε. Θὰ σᾶς κρεμάσω ὅλους.

Οἱ λησταὶ τοῦ ἔκαμαν ὑπόκλιση, ἔβγαλαν τὸ καπέλλο τους, μὰ... τοῦ πῆραν τὸ πορτοφόλι.

— Σὲ τιμοῦμε ὡς βασιλέα, Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπαν, ἀλλὰ πρέπει κι’ ἐμεῖς νὰ ζήσουμε.

‘Ο Σωκράτης καὶ οἱ μαθηταὶ του